

(1930 – 2017)

TARIK AKTEKİN

Tarık Aktekin ağabey 19 Temmuz 1930 Malatya doğumludur. Malatya Sanat Okulundan mezun olduktan sonra, Diyarbakır'da askeriyede, sivil teknisyen olarak çalışmaya başlar. Risale-i Nur'u 1950 senesinde Diyarbakır'da tanır. O sıralarda aynı şehirde Önyüzbaşı Mehmet Kayalar ile tanışır ve onun derslerine aralıksız olarak devam etmeye başlar. Mecburi hizmeti bitip memleketi Malatya'ya döndükten sonra da, Diyarbakır ile alakası artarak devam eder. 1958'de Isparta'da bulunan Bediüzzaman hazretlerini ziyaret eder. Malatya nur hizmetlerinin ilklerindedir.

Tarık Aktekin'in mühim bir hatırası da, 1960 ihtilalından hemen sonra tertip edilen Sivas Kampıdır. Sivas Kampı: Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun tanınmış ailelerinin fertlerinden; ağa ve şeyh sıfatı taşıyanlarından, 485 kişinin tutuklanarak toplandıkları kamptır. Bu zulümden zamanın tanınmış nur talebeleri de nasibini almıştır. Bunlardan birisi de Tarık Aktekin'dir.

Tarık Aktekin ağabey bugün emekli olarak Yalova'da yaşamaktadır. 28 Mart 2008 tarihli Yalova ziyaretimizde, yarım asırlık dostu, hizmet arkadaşı İrfan Haspolatlı ile beraber karşıladılar bizi. Aralarındaki muhabbet ve tesanüt görülmeye değerdi doğrusu. Tarık ağabey hatıralarını tashih etmiştir.

Tarık Aktekin Anlatıyor:

1930 Malatya doğumluyum. Sanat Okulunun demir bölümünü bitirdikten sonra 1950 tarihinde Diyarbakır'da askeri hava yolları tesislerinde sivil olarak çalışmaya başladım.

Sene 1950... Bir arkadaşım bir gün bana: "Tarık burada muhterem bir zat var. Bir yüzbaşı, seni onunla tanıştırayım" dedi. Aynı anda da Diyarbakır'ın tarihi Ulu Camiinden dışarı çıkıyoruz. Bir de baktık ki, Mehmet Kayalar ağabey... Küçük çocuğu Mahmut'un elinden tutmuş camiden çıkıyor. Hemen yanaştık elini öpmek istedik, vermedi. İşte Kayalar ağabeyle o anda tanışmış olduk. O daha yeni gelmiş Diyarbakır'a. Bir sene kadar olmuş herhalde. Dolayısıyla muhiti pek azdı henüz. Mehmet Kayalar ağabeyle zamanla risaleleri okumaya başladık. Bana ilk okuduğu ders, Beşinci Şua'dır...

1952'de Mehmet Ağabey ordudan ihraç edilmişti (aslında zorunlu olarak emekli edildi). Diyarbakır Ulu Caminin ön tarafında bir kulübesi vardı. Orada bir şeyler satıyordu. Hanefi isminde yaşlı bir zat vardı, onunla beraber yapıyorlardı bu işi...

Diyarbakır askeriyedeki mecburi hizmetimi tamamladıktan sonra, memleketim Malatya'ya döndüm. Devlet Demir Yollarına (DDY) Müracaat ettim ve işe başladım, sonra kısım şefi oldum. Diyarbakır'la irtibatlı olarak, Malatya'da Risale- Nur hizmetlerine başladık...

Malatya'da iken sık sık Diyarbakır'a gider, Mehmet Kayalar ağabeyle görüşür, kendisinden risaleler alır dönerdim. Başka yerlerden de Risale-i Nur gelirdi bana. Ben kitapları Malatya'da dağıtırdım. Dağıtırdım derken, öyle çanta falan taşıyarak değil. Kitapçılara da bırakamazdık. Bunları yapmak o zaman tehlikeliydi. Dikkat çekmesin diye sarıp koltuğumuzun altına sıkıştırıp, camilerde, kahvelerde dağıtırdık. Malatya'da ilk hizmet edenlerdenim.

TARİHÇE-İ HAYAT BAZI YERLERDE TOPLATTIRILMIŞTI ÜSTAD BUNU SORDU

Sene 1958. Bir gün Diyarbakır'a gittim. Kayalar ağabeye: "Ağabey ben Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmek istiyorum" dedim. "Peki, Üstad Hazretlerinin gönderdiği kitaplarının parası var bende, sen onları da götür" dedi. 700 lira idi herhalde. O zaman eserler basıldıkça üstad hazretleri her birisinden 100'er adet Kayalar ağabeye gönderiyormuş. İşte bu kitapların parasıydı.

Trene bindim önce Ankara gittim. Orada hukuk talebesi Atıf Ural ile görüştüm. Kitapları yeni harflerle tab ediyorlardı. Neredeyse hiç uyumadan çok süratli çalışıyorlardı. Ben sorduğumda: "Üstadın emri var, 'Çabuk tab edin' diyor" dediler. Ardından yine trenle Eskişehir'e gittim. Orada bir nur talebesiyle görüşüp, tekrar trenle Isparta'ya geçtim.

Isparta'da doğru üstadın kaldığı haneye gittim ve kapısını çaldım. Bir talebe kapıyı açtı. "Ben Diyarbakır'dan geliyorum..." deyip kendimi tanıttım. "Üstada soralım" dediler. Üstad: "Diyarbakır'dan mı geliyor, Mehmet Kayalar'ı görmüş mü?" diye sormuş. "Beni o gönderdi buraya" dedim. Girdim içeri. Üstad karyolada yatağının üzerindeydi, başında sarığı vardı. Ellerini öptüm, önünde diz çöktüm. Bana "adımı, memleketimi, Mehmet Kayalar'ı, ailesini ve çocuklarını" sordu. Sonra, "Kardeşim sen nerde çalışıyorsun?" dedi. "Demiryollarında Üstadım" dedim. "Demiryolları amme hizmetidir. Sizin bu hizmetinize bire on daha fazla ecir yazılır" dedi.

Bir de Tarihçe-i Hayat o zaman daha yeni basılmış ve bazı beldelerde toplattırılmıştı. Üstad onu sordu bana. "Diyarbakır'da, Malatya'da, Elazığ'da Tarihçe-i Hayat'a dokunuldu mu?" dedi. "Hayır efendim ilişilmedi" dedim. Üstad Hazretleri bir delikanlı gibi birden dikleşti ve: "Tarihçe-i Hayat Anadolu'da, Avrupa'da, bütün dünyada büyük fütuhatlar yapacaktır" dedi. Sonra, "Kardeşim seni üç gün misafir etmek isterdim. Fakat sen memursun, hemen git. Hatta gece otelde de kalma. Eğer sen erken gelseydin, seni Eğridir'de görecektim" dedi. Huzurlarından ayrıldım.

Malatya'ya döndükten sonra, bizim yol servis memuru Mehmet Çataltaş vardı. Bana: "Senin hakkında bir yazı geldi. Ben de Müdür Mehmet Beye götürdüm" dedi. Mehmet Bey okumuş. Yazıda benim için; "Diyarbakır'a gitti. Mehmet Kayalardan bazı vazifeler alıp, Isparta'ya Said Nursi'nin yanına gitmiştir..." diye yazıyormuş. Mehmet Çataltaş, "Müdür Bey ne yapayım bu yazıyı?" diye sormuş. Müdür: "Tarık Aktekin işini iyi yapan, dürüst, iyi tanıdığımız bir insandır. Koy dosyasına kalsın" demiş ve kapatmış meseleyi.

MALATYA'DA NUR HİZMETLERİ ZAHMETLİ GEÇİYORDU

Evim Malatya Saray Mahallesindeydi. Emniyet Müdürlüğüne 600 metre mesafededir. Çok baskına uğradım. Birini anlatayım:

Sene 1958 veya 1959. Emniyet evime baskın yaptı. Ben asıl büyük kitapları evde üst yerlerde saklıyor, küçük birkaç kitabı görebilecekleri yerlere koyuyordum. Ta ki onları bulduktan sonra diğerlerini aramasınlar.

Hakikaten bu baskında da öyle oldu. O kitaplarla beraber beni de alıp emniyete götürdüler. Bana, "Mehdi nedir? Müçtehid nedir?" gibi sorular sordular. Sonra emniyet şefi beni, kendi müdürüne teslim etti. Müdür beni bodruma indirdi. "Ellerini aç" dedi. jop ile ki jop o zaman daha yeni çıkmıştı, defalarca bir o elime, bir diğer elime, defalarca vurdu, vurdu, vurdu. Çok acıyordu. Çok dövdü beni. Ben o zaman her vuruşunda "Allah-u Ekber! Allah-u Ekber! Allah-u Ekber!" diye bağıriyordum.

Müdür beni bodrumda dövdükten sonra tekrar emniyet şefine bıraktı. Ona: "O aldığınız kitapları geri istiyorum" dedim. Adam hayretle yüzüme baktı: "Allah Allah! Şu adama bak yahu. O kadar dayak yedi hala kitap derdinde" diye mırıldandı. Ama kitapları da verdi.

Eve gittikten sonra, bizim bir komşumuz vardı. Onun oğlu sivil olarak emniyette çalışıyordu. O annesine: "Anne bizim komşu Tarık Bey'i getirdiler, çok dövdüler, ellerine çok vurdular. O ellerini tuzlu suya soksun" demiş... O zaman Saray Mahallesinde oturuyorduk. Hâlbuki ben bu hadiseyi aileme belli etmek istememiştım.

O emniyet müdürü iki gün sonra ailesi ile birlikte faytonla bir caddede gezerken bir sarhoş tarafından feci şekilde dövülüyor. Sarhoşa: "Ben müdürüm..." dedikçe. "Biraz sonra valiym dersin" diye güzelce bir dövmüş, karısının yanında rezil etmiş onu. Şehirde de herkese rezil olmuştu... Biz de o zaman Risale-i Nur'un kerametini görmüş olduk.

Diyarbakır'da Mehmet Kayalar ağabeyin tavassutu ile Risale-i Nurların Camilerde okunması diye bir karar alınmış. Ben de, bir ikindi namazından sonra Malatya Söğütlü Camisinde cemaate: "Beş dakika müsaade edin, size bir şey okuyacağım" dedim. Ve nurlardan bir parça okudum. Tabi bu hali hemen Müftüye şikâyet olarak götürülen olmuş. Beni Müftü Bey çağırıldı. Biz daha evvelden müftü beyle irtibat kurmuştuk. Risaleleri bilir, dost, âlim bir zattır. Üstadı severdi. Bana: "Kardeşim senin hakkında şikâyet var. Sen camilerde Risale okumuşsun?" dedi. "Okudum efendim" dedim. "Madem sen bunları okuyacaksın, ekseri sabah ve yatsı namazlarından sonra oku. Çünkü münafıklar sabah ve yatsı namazlarına gelemezler" dedi bana. Ben de: "Fakat efendim, ikindi namazına köylere de gelenler oluyor, ben onların da duymasını istiyorum" dedim. Müftü: "Peki o zaman sana vesika vereyim, köylere git" dedi. "Ama müftü bey, ben âlim değilim" dedim. "Yahu Risale-i Nurlar var ya... Âlim odur zaten" dedi. Allah rahmet etsin. Şimdi ismini hatırlayamadım, hoş bir adamdı.

1960 SİVAS KAMPI¹

1960 İhtilalında Malatya'da idim. İhtilalin 6. Günü, 1 Haziran 1960. Bizim maaş alma günümüzdü. Baktım bir polis... Sessizce yanıma geldi: "Sizi emniyetten istiyorlar, Emniyet Müdürlüğüne kadar gideceğiz" dedi. "Gelirim, fakat bugün maaş günümüz. Maaşımı alıpta öyle gelsem?" dedim. "Yok canım, mühim bir şey yok. Seni hemen gönderecekler zaten" dedi. "Peki, öyleyse" dedim. Gittik emniyete. O polis hiç sorgu sual yapmadan beni doğru emniyetin bodrumuna götürdü. Bir baktım ki başta Said Çekmegil olmak üzere, Malatya'nın meşhur Müslümanları... Hepsi orada... "Hoş geldin" dediler. Onlara: "Bana, 'bir sorgu var sonra evine gidersin' demişlerdi" dedim. Gülmeye başladılar. "Bize de öyle demişlerdi" dediler.

Biz emniyetin bodrumunda bir hafta kaldık. Bizim çocuk Mehmet Said küçüktü daha, bize yemek getiriyordu. Bodrumun penceresinden alıyordum yemekleri... Ben o yemekleri yemiyordum. Ailem çok üzülmüş o zaman. Beni onların üzüntüsü çok müteessir

¹ Sivas Kabakyazı'daki bu kamp: 27 Mayıs 1960 ihtilalinden dört gün sonra 'Doğu ve Güneydoğu Anadolu'dan tutuklanarak buraya getirilen 485 kişiden meydana gelmiştir. Bu topluluğun içinde bölgenin tanınmış ailelerinin fertlerinin yanı sıra ağa ve şeyh sıfatı taşıyanlar da yer alıyordu.

Dokuz aylık kamp hayatından sonra 485 kişiden 55'i memleketin batı bölgelerine sürgüne gönderilmiştir.

Sonradan bu harekâtın vahim bir hata olduğu umumiyetle kabul görmüştür. Bu kampta İstiklal Savaşı'na katkılarından dolayı madalya verilen ailelerin ferdleri de vardı.

Aralık 1960'ta kamptaki 485 kişiden 55'i Antalya, İzmir, Burdur, Muğla, Afyon, Isparta, Manisa, Çorum ve Denizli'ye mecburi iskâna gönderildiler. Bazılarının mahkemeleri sekiz ayrı şehirde görüldü. İddianamelerde harekâtın gerekçesi olarak: "Sosyal birtakım reformları yapabilmek... Ortaçağın Türkiye'de yaşayan düzenini yıkmak... Ağalık ve şeyhlik gibi müesseseleri yok etmek... Vatandaşın sömürülmesine engel olmak..." gibi sebepler yer alıyordu.

ediyordu... Bu sebeple dua ettim: "Yâ Rabbi! Beni uzak beldelere gönder" dedim. Bir hafta sonra, bizi Sivas Kampına göndermek üzere emir gelmiş.

1960 Sivas Kampında namaz kılan bir grup

Sivas'a beni ve Said Çekmegil'i Jandarma nezaretinde trenle götürdüler. Sivas Kampı, 5. Er Eğitim Tugayında, askeri garnizon içindeydi. Sac barakalarda kalıyorduk. Tel örgülerle çevrili bahçe de vardı. Bir barakada tahminen 70-80 kişi kalıyorduk. Kampta Türkiye'nin şark beldelerinden toplanmış şeyhler, hocalar, Demokrat Partililer ve nurcular vardı. Diyarbakır'dan Mehmet Kayalar, Erzurum'dan Mehmed Kırkinci Hocam, Mehmet Serçil, Kâmil Sirkeci, Yavuz Telli, Hilmi Ardos; Maraş'tan Mustafa Ramazanoğlu, Malatya'dan biz vardık. Kampta toplam 458 kişi olmuş o zaman.

Kampa ilk vardığımızda bize yatacağımız yeri gösterdiler. Ertesi günü tel örgü ile çevrili bahçeye çıktığımızda bir uçak sesi duyduk. Oradakiler dediler ki: "Bazı mühim şahısları buraya uçakla getiriyorlar." Bakalım kimi getirmişler diye biz de merakla bekliyoruz. Yarım saat sonra bir de baktım ki. Kapının önünde Mehmet Kayalar ağabey. Baktım kapının önünde bir subayla konuşuyor. Meğerse subay onun sınıf arkadaşıymış. Ona Üstadı ve Risale-i Nur'u anlatıyormuş. Kaderin cilvesi, Kayalar ağabeyi benim yanıma getirdiler. "Burada kalacaksın" diye yanımda yer gösterdiler.

Mehmet Kırkinci hoca efendi ile Mehmet Kayalar ağabey, gündüz beraber Risalelerdeki meselelerden mütalaa yaparlardı.

Bir gün orada -sonradan milletvekili olan birisinde radyo vardı- radyodan "Ezan-ı Muhammedi değiştirilecekmiş" diye bir şey duyduk biz. Kayalar Ağabey de duydu bunu. Ben arkasındaydım. Ellerini açtı: "Yâ Rabbi! Eğer Ezan-ı Muhammedinin aslı değişik ise, ben bir daha ailemin yanına gitmem" dedi. Ertesi sabah aynı radyodan bu haberin yalanlandığını duyduk, işmemişler.

Geceleri barakaları kapatılıyorlardı. İçimizde hasta ve yaşlı olanlar da vardı. İdrarını tutamayanlar vardı. Fakat "ne yaparsanız yapın" deyip, kapılar kilitleniyor, bakan olmuyordu bize.

Ben orada altı ay kaldım. İki üç ay kala Kayalar ağabeyi yanımdan aldılar. Ayrı bir hücreye koymuşlar onu. O zaman ki ihtilal hükümetinin işleri bakanı İhsan Kızıloğlu gelmişti. Mehmet Kayalar ağabey ona ayağa kalkmamış. Sonra anlatılar bize. Onun, "Mehmet Kayalar'ı ayrı hücreye alın" talimatı ile ayırmışlar ve ayrı hücreye koymuşlar.

O zaman Allah razı olsun Sivas'ta Nazım Ocak kardeş vardı. O, Kayalar ağabeye ziyarete gelmiş. Ona demiş ki: "Kardeşim beni zehirlediler. Bana bol yoğurt, süt getir."

Sivas Kampında iken aynı radyodan üzüntülü bir haber daha duymuştuk. Bu haber bizleri çok müteessir etti. Çektiğimiz maddi sıkıntılardan daha beter hale getirdi bizi.

Radyo, "Said Nursi'nin kabrinin açılıp, meçhul bir yere götürüldüğü" haberini söylemişti. Çok üzülmüştük...

Altı ay sonra bir emir geldi bizleri bıraktılar. Yalnız 55 kişi; şeyhler, hocalar ve Kayalar ağabey garba sürgün gönderildi. Kayalar ağabey işte o tarihte Çanakkale'ye gitmişti...

Yalova'da iki ezeli dost Tarık Aktekin ve İrfan Haspolath